

CO exempl.

Nota

Terstond

Spoed

Aan

Registratienummer

De Minister

CW86/N1208

Van

Datum

Juridisch adviseur

22-12-1986

Onderwerp

Gesteld door

Datum

Beantwoording van bijgevoegde brief Nederlands Juristencomité voor de mensenrechten (NJCM) over de huiszoeking in het kantoor van AMOK op 19-11-1985, gericht aan de Minister van Justitie en u.

(mede)paragraaf

Datum

EVD

29/12/1986

Probleemstelling

Kan ingestemd worden met de bijgevoegde concept-beantwoording door de Minister van Justitie mede namens u?

F	ACD	870113	079
	datum	5 - JAN. 1987	
	CO		
F	b.	D	d. -

Feitelijke gegevens¹, prognoses en mogelijke beleidsalternatieven (eventueel verwijzing naar op die wijze ingedeelde bijlage)

De onderwerpen die door het NJCM in zijn brief aan de orde worden gesteld zijn deels behandeld in de antwoorden (bijgevoegd) op kamervragen gesteld door de leden Van Es, Lankhorst en Brouwer en voor een ander deel voorwerp van een procedure die nog bij de Hoge Raad aanhangig is. Daarom kan naar het oordeel van Justitie volstaan worden met een summiere beantwoording.

Hiermee kan m.i. worden ingestemd.

Samenvatting wel/niet bijgevoegd

Persoonlijke beleidsopvattingen/advies

Beslissing bewindspersoon c.q. secretaris-generaal

Ik stel u voor in te stemmen met de concept-beantwoording.

Lub.5/P

¹ Aangeven of informatie nog in bewerking is of op zichzelf een onvolledig beeld oplevert.

61455/LC

bericht op brief van:

I

onderwerp:

aan: het Nederlands Juristen Comité voor de Mensenrechten
Hugo de Grootstraat 27
2311 XK LEIDEN.

In antwoord op uw brieven van 18 september 1986 aan de Ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie, betreffende de huiszoeking in het kantoor van het AMOK op 19 november 1985 bericht ik u, mede namens mijn ambtgenoot van Binnenlandse Zaken, het volgende.

Naar aanleiding van de huiszoeking bij het AMOK zijn aan de ministers van Binnenlandse Zaken, Defensie en Justitie kamervragen gesteld. In de antwoorden op voornoemde vragen leggen de bewindslieden aan de Tweede Kamer verantwoording af over het handelen van diverse overheidsinstanties in deze zaak.

Als reactie op uw standpunt in deze zaak volsta ik met het maken van enkele opmerkingen en verwijs ik voor het overige naar de standpuntbepaling vervat in de reeds in uw bezit zijnde antwoorden op de kamervragen.

Naar aanleiding van uw conclusie aangaande de onrechtmatigheid van de inbeslagneming merk ik op dat het openbaar ministerie tegen de beschikking van de rechtbank te Utrecht van 13 mei 1986 beroep in cassatie heeft aangetekend. Ik acht het daarom niet juist dat in dit stadium reeds conclusies aan deze uitspraak worden verbonden.

Tot inbeslagneming van een zo grote hoeveelheid bescheiden werd besloten in het belang van het onderzoek omdat vermoed werd dat deze het voorwerp van de strafbare feiten, waarop zich het onderzoek richtte, uitmaakten dan wel deze zich daaronder zouden bevinden, terwijl het verder in het belang van alle betrokkenen werd geacht dat een nader onderzoek niet plaats vond daar waar de bescheiden werden aangetroffen. Het nader onderzoeken kan immers geruime tijd in beslag nemen, hetgeen zou betekenen dat politie en justitie ook voor langere tijd in de ruimte(n) waar huiszoeking ter inbeslagneming wordt gedaan moeten verblijven en aan verdere maatregelen om een ongestoord voortzetten van het onderzoek te waarborgen nog meer ongerief voor de gebruikers van het pand zouden veroorzaken. Ik vertrouw erop uw brieven hiermee

voldoende te hebben beantwoord.

MvJ

II

Aan de hoofdofficier van Justitie
te Utrecht
Postbus 16005
3500 DA UTRECHT

Hierbij zend ik u ter kennisneming een afschrift van mijn
antwoord van heden op een brief van het NJCM inzake de
huiszoeking in het kantoor van het AMOK.

MvJ

Vergaderjaar 1985-1986

Aanhangsel van de Handelingen

Weggeef exempl.

Vragen gesteld door leden van de Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

312

Vragen van de leden **Van Es** (P.S.P.), **Brouwer** (C.P.N.) en **Lankhorst** (P.P.R.) over een *inval* bij AMOK. Ingezonden 22 november 1985)

1

Kan de minister uiteenzetten waaruit het door een politiewoordvoerder geuite «redelijke vermoeden» bestaat, dat bij het Anti Militaristisch Onderzoeks Kollektief (AMOK) in Utrecht stukken bevattende staatsgeheimen aanwezig zouden zijn¹?

2

Werd de inval bij AMOK verricht op basis van een tip? Zo ja, was deze tip afkomstig van een landelijke of plaatselijke inlichtingendienst?

3

Wat is het commentaar van de minister op de stelling in de Telegraaf van 20 november jl. dat een tip afkomstig zou zijn van de BVD?

4

Waaruit bestaan de recent binnen gekomen gegevens op grond waarvan een arrestatiebevel is uitgevaardigd tegen R. V. en arrestatie van andere leden van AMOK niet wordt uitgesloten¹?

5

Behoort ook de publikatie van staatsgeheimen tot de aanklacht? Zo ja, kan de minister dan een opsomming geven van deze publikaties?

6

Waarom is bij de inval ook een groot aantal openbare bronnen in beslag genomen, zoals een knipselarchief,

bestaande uit knipsels uit Nederlandse en buitenlandse dag- en weekbladen, alsmede een aantal overal verkrijgbare boeken?

7

Wat is de reden dat ook in beslag zijn genomen: de administratie en boekhouding van het door AMOK uitgegeven tijdschrift, een foto-archief en het klantenbestand van het spreekuur van het documentatiecentrum?

8

Kan de minister toezeggen dat de in de vragen 6 en 7 genoemde eigendommen van AMOK zo snel mogelijk in ongeschonden staat worden teruggegeven aan AMOK?

9

Deelt de minister de bewering dat het soort onderzoek dat door AMOK wordt verricht, van grote waarde is voor een pluriforme informatievoorziening op het gebied van vrede en veiligheid?

Nadere vraag van de leden **Van Es** (P.S.P.) **Brouwer** (C.P.N.) en **Lankhorst** (P.P.R.) over bescherming van de persoonlijke levenssfeer van hen, die voorkomen in het abonnee-bestand van AMOK (Ingezonden 28 november 1985)

Kan de minister verzekeren dat de persoonlijke levenssfeer van hen wier namen voorkomen in het door de politie in beslag genomen abonnee-bestand, het klantenbestand van het spreekuur of het foto-archief van AMOK, op geen enkele manier wordt aangetast?

Toelichting

De vragen worden gesteld in aanvulling op onze vragen van 21 november jl.

¹ De Volkskrant, 20 november jl.

Antwoord

Antwoord van minister **Korthals-Altes** (Justitie). (Ontvangen 2 januari 1986)

1 t/m 3

Het redelijk vermoeden dat bij het AMOK in Utrecht stukken aanwezig zouden zijn, die gegevens bevatten waarvan de geheimhouding door het belang van de staat of van zijn bondgenoten wordt geboden, was gebaseerd op een door de Binnenlandse Veiligheidsdienst gedane mededeling. De verdenking was gerezen dat bepaalde documenten die uit diverse militaire gebouwen waren ontvreemd en die gegevens als voormeld bevatten, volgens gemaakte afspraak door R.V. aan een met name genoemde journalist zouden worden getoond. Ter zake is een gerechtelijk vooronderzoek ingesteld door de rechter-commissaris, belast met de behandeling van strafzaken bij de arrondissementsrechtbank te Utrecht.

4

Aangezien voornoemde R.V. tijdens de huiszoeking bij het AMOK ter plaatse aanwezig was, terwijl aldaar eveneens documenten werden aangetroffen die van misdrijf afkomstig waren en die gegevens als voormeld zouden bevatten, werd deze aangehouden wegens verdenking van overtreding van de artikelen 98c, 311 en 416 van het Wetboek van Strafrecht.

Uit het thans lopende onderzoek zal moeten blijken of aanhouding van andere personen dient te worden overwogen.

5 t/m 8

Wegens verdenking van overtreding van voornoemde artikelen uit het Wetboek van Strafrecht wordt thans onder leiding van de rechter-commissaris een onderzoek ingesteld. Dit onderzoek is nog niet afgesloten. Het is bij inbeslagneming van documenten – vooral wanneer het een omvangrijke zaak betreft – niet mogelijk om ter plaatse een zodanig selectief onderzoek in te stellen, dat slechts volstaan kan worden met inbeslagneming van die documenten, waarvan aanstonds zeker is dat zij voor het strafrechtelijk onderzoek van belang zijn. Het is gebruikelijk in dergelijke gevallen de ter plaatse aanwezige administratie voor onderzoek mee te nemen naar een politiebureau, waarna de stukken die voor het onderzoek niet relevant zijn, zo spoedig mogelijk aan de rechthebbende(n) worden teruggegeven. De hoofdofficier van justitie te Utrecht heeft mij meegedeeld, dat dit op korte termijn zal gebeuren.

9

Ik hecht in het algemeen grote waarde aan een geschakeerde informatievoorziening op het gebied van vrede en veiligheid. Indien evenwel informatievoorziening in het geding zou zijn die slechts door het plegen van strafbare feiten wordt mogelijk gemaakt, deel ik de in vraag 9 geuite bewering niet.

Antwoord op nadere vraag (ingezonden op 28 november 1985). Niet voorkomen kan worden dat, alvorens tot teruggave wordt besloten, inzage in de voor onderzoek meege-nomen documentatie door opsporingsambtenaren is verkregen. Van aantasting van de persoonlijke levenssfeer zou slechts sprake zijn wanneer de bedoelde gegevens op onrechtmatige wijze in handen van opsporingsambtenaren zouden zijn gekomen dan wel wanneer die gegevens op rechtmatige wijze aan derden ter beschikking zouden worden gesteld.

Vragen gesteld door leden van de Kamer, met de daarop door de regering
gegeven antwoorden

705

Vragen van de leden **Van Es** (P.S.P.), **Lankhorst** (P.P.R.) en **Brouwer** (C.P.N.) over de *inval van de politie bij AMOK*. (Ingezonden 17 april 1986)

1

Was de tip die leidde tot de inval van de politie bij het Anti Militaristisch Onderzoeks Kollektief (AMOK) te Utrecht op 19 november 1985, een gevolg van gericht onderzoek van de Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD) of een andere inlichtingendienst?

2

Zo ja, van welke inlichtingendienst?

3

Heeft de desbetreffende minister toestemming gegeven voor dit onderzoek?

4

Zo ja, op welke gronden?

5

Was dit onderzoek gericht op AMOK of op één van de leden van AMOK?

6

Werden de gegevens op grond waarvan de inval werd verricht, verkregen door middel van afluisteren van het bij AMOK in gebruik zijnde telefoonnummer of het privé-nummer van R.V.?

7

Zo ja, gaat het hier dan om afluisteren met politieke toestemming of om afluisteren met justitiële toestemming?

8

Indien het gaat om justitieel afluisteren, om welk vooronderzoek gaat het dan, gegeven dat het vooronderzoek tegen AMOK pas is begonnen ná de inval op 19 november 1985?

9

Indien werd afgeluisterd, om welk tijdvak gaat het dan en is het afluisteren inmiddels beëindigd?

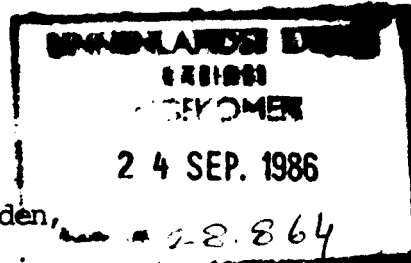
Antwoord

Antwoord van minister **De Korte** (Binnenlandse Zaken), mede namens de Minister van Defensie en van Justitie. (Ontvangen 15 mei 1986)

1 t/m 9

Op 31 december 1985 heeft de Minister van Justitie in antwoord op vragen van dezelfde leden verklaard, dat de mededeling die mede de aanleiding vormde tot de huiszoeking bij het AMOK afkomstig was van de Binnenlandse Veiligheidsdienst.

Gezien de aard van de aan de Binnenlandse Veiligheidsdienst opgedragen taak staat het mij niet vrij hierover publiekelijk nader in detail te treden. De onderhavige vragen kunnen slechts worden beantwoord in de beslotenheid van de vaste Commissie voor de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Daartoe ben ik desgevraagd gaarne bereid.

Leiden. 18 sept 1986

Geachte bewindslieden,

28.864

Op 19 november 1985 is onder leiding van een Officier van Justitie huiszoeking verricht in het kantoor van het Anti Militair Onderzoeks Kollektief (AMOK) in Utrecht. Bij deze gelegenheid zijn twee arrestaties verricht en is een grote hoeveelheid bescheiden in beslaggenomen. Naar aanleiding van deze zaak wil het NJCM bij u de aandacht vestigen op een drietal punten, die vanuit het mensenrechtelijk oogpunt in deze zaak van belang zijn, t.w.,

1. het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer van degenen die bij deze zaak zijn betrokken.
2. het recht op het garen, ontvangen en doorgeven van inlichtingen en denkbeelden door AMOK;
3. het karakter van de klaagschriftprocedure ex. artikel 552 a Sv. in relatie tot artikel 6 ECRM.

1) Met betrekking tot het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer wil het NJCM in de eerste plaats wijzen op de beschikking van de Utrechtse Rechtbank d.d. 13 mei 1986. De rechtbank heeft hierin verklaard dat de inbeslagneming van goederen op 19 november 1985 onrechtmatig is geweest, als gevolg van overschrijding van de in het Wetboek van Strafvordering opgenomen bevoegdheden tot het doen van huiszoeking. Het NJCM is van mening dat overschrijding van deze bevoegdheden daarnaast een ernstige inbreuk oplevert op het huisrecht van de betrokkenen (artikel 12 Grondwet, art.8 ECRM art.17 IVBPR) Aangezien de inbeslaggenomen goederen bovendien vele persoonsgegevens bevatten kan

men hier tevens spreken van een aantasting van de persoonlijke levenssfeer van hen wier namen voorkomen in een van de inbeslaggenomen bestanden. (art.10 Grondwet, art.8 ECRM, art. 17 Iv BPR).

Dit valt ook af te leiden uit uw antwoord op vragen van de Kamerleden van Es, Brouwer en Lankhorst, waarin u stelt dat van aantasting van de persoonlijke levenssfeer sprake zou zijn wanneer de bedoelde gegevens op onrechtmatige wijze in handen van de opsporingsambtenaren zouden zijn gekomen. Dit laatste is nu met de beschikking van de Utrechtse rechtbank behoudens wijzigingen als gevolg van de cassatieprocedure, komen vast te staan. Het NJCM is dan ook verontrust over de wijze waarop in deze zaak huiszoeking is verricht, aangezien deze geleid heeft tot een aantasting van de persoonlijke levenssfeer.

Een tweede opmerking betreft de positie van de Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD). De huiszoeking is verricht naar aanleiding van een tip van deze dienst. Bij de BVD was de verdenking gerezen dat staatsgeheimen, die uit diverse militaire gebouwen waren ontvreemd, door een medewerker van AMOK aan een journalist zouden worden getoond. Naar aanleiding van de bijzondere omstandigheden van dit geval zou enige verwarring kunnen ontstaan omtrent de precieze overwegingen, die hebben geleid tot de beslissing om tot huiszoeking over te gaan.

In dit verband heeft de Officier van Justitie verklaard dat hij van zijn bevoegdheid ex artikel 97 Sv. gebruik heeft gemaakt naar aanleiding van een enkele dagen tevoren gedane mededeling van de BVD gekoppeld aan de waarneming dat een journalist van de NOS het pand binnenging. Op basis van deze gegevens achtte hij het dringend noodzakelijk om tot huiszoeking over te gaan. Deze argumentatie heeft de Utrechtse rechtbank niet kunnen overtuigen, omdat reeds enkele dagen daarvoor voorzienbaar was dat men wellicht tot huiszoeking zou moeten overgaan, zodat voldoende tijd beschikbaar was om de normale procedure te volgen en hiervoor verlof te vragen aan de rechtbank. Het NJCM is eveneens deze mening toegedaan.

Afgezien daarvan kan men zich afvragen welk zwaarwegend strafvordelijk belang gediend zou kunnen zijn met het toepassen van een ingrijpend dwangmiddel als huiszoeking ter verkrijging van militaire stukken, die in feitelijke zin niet langer als staatsgeheimen kunnen worden aangemerkt,

aangezien zij reeds geruime tijd geleden zijn gepubliceerd. Bovendien zou men zich kunnen afvragen welke dringende noodzaak bestond om een zodanig grote hoeveelheid bescheiden in beslag te nemen en of niet toch daarbij een zekere selectiviteit hadden kunnen worden toegepast met het oog op het belang van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken personen.

Ook naar aanleiding van deze zaak blijven voorts enige vragen bestaan omtrent de precieze relatie tussen de politie en de BVD. Enerzijds is van de kant van de regering herhaalde malen gesteld dat beide organisaties gescheiden verantwoordelijkheden hebben en in principe strikt onafhankelijk van elkaar functioneren. Anderzijds kan men o.m. uit de geldende c.q. toekomstige regelgeving (zie resp. het KB van 1972, alsook het Ontwerp van Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten) afleiden dat tussen politie en BVD veel gegevensuitwisseling kan plaatsvinden en de activiteiten van deze diensten soms nauw met elkaar zijn verweven, m.n. met betrekking tot de bestrijding van misdrijven tegen de staatsveiligheid.

In dit kader wil het NJCM nog eens benadrukken dat, wat er ook zij van de aard en de wenselijkheid van deze samenwerking ook in de gegevensuitwisseling tussen politie en BVD de persoonlijke levenssfeer van de betrokkenen zorgvuldig in het oog moet worden gehouden.

Gezien het feit dat genoemde regelgeving deze gegevensuitwisseling bijna onbeperkt toelaat en in sommige gevallen zelfs verplichtend voorschrijft, vraagt het NJCM zich opnieuw af of in deze regelgeving wel voldoende waarborgen voor de bescherming van de privacy zijn opgenomen (zie ook het NJCM-Commentaar op het ontwerp van Wet op inlichtingen en veiligheidsdiensten, NJCM bulletin 10-6, september 1985 p.494 e.v.).

Daarnaast wil het NJCM erop wijzen dat de BVD niet over dwangmiddelen beschikt en dat de politie alleen op zuiver strafvordelijke gronden tot het toepassen van dwangmiddelen zou mogen overgaan. Strikte naleving van deze principes is noodzakelijk om te voorkomen dat de indruk wordt gewekt dat ook andere belangen daarbij een rol zouden hebben gespeeld. Gezien de betrokkenheid van de BVD en het feit dat justitie er vooralsnog onvoldoende in geslaagd is om het strafvordelijk belang van de huiszoeking aan te tonen, is het begrijpelijk dat ten aanzien van dit

geval deze indruk bij sommigen, niet geheel is weggenomen.

Tenslotte wil het NJCM u met klem verzoeken erop toe te zien dat in deze zaak geen persoonsgegevens aan de BVD worden verstrekt, welke afkomstig zijn van de inbeslaggenomen goederen. Het is niet gepast om persoonsgegevens, die op onrechtmatige wijze zijn verkregen, welk feit op zichzelf al een aantasting vormt van de persoonlijke levenssfeer, ook nog aan derden ter beschikking te stellen. Verstrekking van deze persoonsgegevens aan de BVD zou opnieuw een inbreuk opleveren op het recht op bescherming van de privacy van degenen, die in een van de bedoelde bestanden zijn opgenomen. De mededelingen van de landsadvokaat tijdens de kort-gedingprocedure waren op dit punt echter niet geruststellend.

Indien deze gegevensverstrekking niettemin toch reeds heeft plaatsgevonden, zou het NJCM u alsnog dringend willen verzoeken de gevolgen hiervan teniet te doen.

2) De vrijheid van meningsuiting en de daarmee samenhangende grondrechten vinden bescherming in artikel 7 Grw., art. 10 ECRM, en art. 19 IVBPR. Hoewel artikel 10 ECRM hoogstwaarschijnlijk eveneens van toepassing is zou het NJCM hier m.n. willen wijzen op art 19 lid 2 IVBPR waaruit blijkt dat het recht op vrijheid van meningsuiting mede omvat de vrijheid inlichtingen en denkbeelden van welke aard dan ook te garen, te ontvangen en door te geven, behoudens de in lid 3 opgenomen beperkingen. Voor wat betreft het onderhavige geval moeten achtereenvolgens de volgende vragen worden beantwoord:

1. Is art.19 lid 2 IVBPR van toepassing op de activiteiten van AMOK? Zo ja,
2. Is i.c. sprake geweest van een beperking van de betreffende activiteiten? Zo ja,
3. Voldoet deze beperking aan de voorwaarden van art. 19 lid 3 IVBPR?

Uit hetgeen door de advocate van AMOK in de klaagschriftprocedure naar voren is gebracht blijkt dat AMOK zich bezighoudt met het verrichten van

onderzoek en het bijhouden van documentatie m.b.t. het militarisme in Nederland, het daartoe uitgeven van het Kwartaalschrift AMOK, het houden van een spreekuur voor belangstellenden en het heel in het algemeen geven van informatie over het militarisme aan journalisten onderzoekers en burgers.

Mede gezien de mededeling van de Nederlandse regering dat het garingsrecht in art. 19 IVBPR met name oog heeft op het verzamelen van informatie door of ten behoeve van de massamedia, kan men stellen dat een belangrijk deel van de activiteiten van AMOK valt onder de reikwijdte van dit artikel. Een beperking van deze activiteiten zal derhalve moeten voldoen aan de in artikel 19 lid 3 genoemde voorwaarden.

Het NJCM is verheugd over het feit dat u naar aanleiding van Kamervragen omtrent de onderhavige zaak te kennen heeft gegeven in het algemeen grote waarde te hechten aan een geschakeerde informatievoorziening op het gebied van vrede en veiligheid. U heeft hier vervolgens aan toegevoegd dat u de bewering dat het onderzoek dat door AMOK wordt verricht van grote waarde is voor een pluriforme informatievoorziening op het gebied van vrede en veiligheid, niet deelt indien deze informatievoorziening slechts wordt mogelijk gemaakt door het plegen van strafbare feiten. Met betrekking tot dit punt zou het NJCM het navolgende willen opmerken.

In de eerste plaats is geenszins komen vast te staan dat een van de medewerkers van AMOK zich schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit of dat AMOK op enigerlei andere wijze betrokken is geweest bij het plegen van een strafbaar feit.

In de tweede plaats lijkt het minder juist te suggereren dat de informatievoorziening van AMOK 'slechts' wordt mogelijk gemaakt door het plegen van strafbare feiten. Gebleken is dat het overgrote deel van de inbeslaggenomen bescheiden op volstrekt legitieme wijze door AMOK is verkregen en dat een omvangrijk deel van de stukken (knipselarchief, Kamerstukken etc.) informatie bevat, die voor een ieder vrij toegankelijk is.

In verband met de vraag of de informatievrijheid in voldoende mate is gerespecteerd is vervolgens van belang de wijze waarop justitie haar dwangmiddelen heeft toegepast. Geconstateerd moet worden dat men een zeer

omvangrijke hoeveelheid bescheiden in beslag genomen heeft, waaronder (een aantal) openbare documenten, het abonneebestand van het Anti-Militairistisch Tijdschrift en enige stukken van persoonlijke c.q. intern-organisatorische aard. Een groot deel van deze papieren is pas na ruim zeven weken aan de betrokkenen terugggegeven, hoewel reeds snel na de inbeslagneming duidelijk had kunnen zijn dat de meeste van deze documenten van geen enkel belang waren voor het strafrechtelijk onderzoek. Het is duidelijk dat het langdurig in bezit houden van een dergelijke omvangrijke en essentiële hoeveelheid documenten het functioneren van AMOK als onderzoeks- en documentatiecentrum ernstig heeft belemmerd. Bovendien is hierdoor de uitgave van het Anti-Militairistisch Tijdschrift gedurende enige tijd volstrekt onmogelijk gemaakt. Daarbij heeft justitie vooralsnog op geen enkele manier duidelijk kunnen maken dat inbeslagneming van een dergelijke grote hoeveelheid materiaal voor een zodanig lange tijdsduur nodig was in het kader van het strafrechtelijk onderzoek. De conclusie lijkt dan ook gerechtvaardigd dat de door justitie veroorzaakte beperking van de activiteiten van AMOK niet voldoet aan de in art.19 lid 3 IVBPR opgenomen voorwaarden en dat derhalve sprake is geweest van een inbreuk op het recht op informatievrijheid, zoals dit in art.19 lid 2 IVBPR is verankerd. Het NJCM sluit zich in dit verband aan bij hetgeen de Nederlandse Vereniging van Journalisten (N.V.J.) heeft gesteld in haar brief van 4 december 1985.

Het NJCM kan zich bovendien niet in alle opzichten vinden in hetgeen u in antwoord op deze brief heeft gesteld. Daarin heeft u o.m. als uitgangspunt geformuleerd dat het openbaar ministerie bij de beslissing over het al dan niet toepassen van een bepaald dwangmiddel een afweging zal moeten maken tussen de opsporingsbelangen en de belangen van de verdachte en diens omgeving. Deze belangenafweging was in dit geval in het nadeel van AMOK uitgevallen. Het NJCM zou hierover willen opmerken dat in dit geval meerdere grondrechten zoals o.m. het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het recht op vrije nieuwsgaring in het geding waren en dat men onder zodanige omstandigheden niet kan volstaan met een gewone belangenafweging. Uitgangspunt zou behoren te zijn dat men in beginsel niet tot beperking van grondrechten zou mogen overgaan en dat

men dat vervolgens alleen zou mogen overwogen indien een zwaarwegend belang dat vereist. Men zou zich daarbij strikt moeten houden aan de beperkingsclausules, welke zijn opgenomen in de Grondwet en de internationale mensenrechtenverdragen, inclusief de uitleg die daaraan in de jurisprudentie wordt gegeven. Een dergelijke benadering doet meer recht aan een deugdelijke bescherming van mensenrechten.

3) In de onderhavig zaak hebben enkele belanghebbenden zich schriftelijk beklagd over inbeslagneming van enkele goederen door de Officier van Justitie. Op grond van de artt. 552a lid 4 138 en 21 Sv geschiedde de behandeling van het klaagschrift door de Raadkamer.

De raadvrouw van klagers heeft in de onderhavige beklagprocedure verzocht de zitting van de Raadkamer in het openbaar te doen plaatsvinden. Blijkens het proces-verbaal van het onderzoek in Raadkamer d.d.17 januari 1986 heeft de Rb dit verzoek toegewezen. De Rb is van mening dat het beschikkingsrecht over in beslaggenomen goederen, dat in deze zaak in het geding is, moet worden aangemerkt als een burgerlijk recht in de zin van art.6 lid 1 ECRM. Ingevolge dit artikel hebben klagers recht op een openbare behandeling van hun zaak.

Het NJCM deelt de conclusie van de Rb en de redenering die daaraan ten grondslag ligt

Resumerend zou het NJCM haar verontrusting willen uitspreken over de wijze waarop politie en Openbaar ministerie waarop in deze zaak met de grondrechten van betrokkenen m.n. het recht op bescherming van de persoonlijkelevenssfeer en het recht op vrije nieuwsgaring, zijn omgegaan. Graag verneemt het NJCM uw reactie en eventuele conclusies die u uit deze zaak heeft getrokken met het oog op de toekomst.

Een afschrift van deze brief zal worden verzonden aan de Tweede Kamer.

In afwachting van uw antwoord,.....